

Arbejdspladser til landsbysamfundene.

Danmark har i dag en af Europas laveste iværksætterprocenter. Denne bundplacering koster hvert år Danmark tusinder af arbejdspladser, og mange landsbysamfund sygner hen.

Baggrunden er, at Folketingspolitikkerne for fyre år siden havde den opfattelse, at velfærdssamfundet, der stod for døren, kun kunne skabes i bysamfund, hvor folk boede tæt. Ikke på landet med en spredt bebyggelse. Landsbysamfundene skulle derfor afvikles og bysamfundene udvikles.

For at kunne gøre dette blev Danmark, med kommunalreformen i 1970 og by- og landzoneloven (planloven), opdelt i landzone, byzone og sommerhusområder. I landzonen var kun tre erhverv tilladt: landbrug, skovbrug og fiskeri. I byzonen skulle al anden udvikling foregå. Landsbyerhverv som håndværk og småindustri skulle være på byernes industrigrunde.

Men for mange iværksættere, håndværk og småindustri er det for dyrt at etablere sig på en industrigrund i byen. Først skal familien have en bolig, f. eks. i et parcelhuskvarter, så skal der købes en industrigrund af kommunen, bygges en hal, installeres inventar og faciliteter, og så har bank og kreditforening for længst sagt nej.

Anderledes økonomisk overkommeligt ville det være at etablere sig på landet f. eks. i et nedlagt landbrug, med familien boende i stuehuset og de tomme landbrugsbygninger som værksted og lager. Men har iværksætteren, håndværk og småindustri på landet succes og brug for at udvide siger planloven stop.

Iværksættere, håndværk og småindustri skal tilbage til landsbysamfundene. Planloven må liberaliseres, så der kan komme nye arbejdspladser, bosætning, vækst og udvikling i vore landsbyer og landdistrikter.

Carsten Abild
Strandvejen 50, 5450 Otterup
”Landsbyerne i Danmark”
(formand)

